

Obregón i l'estranya família

Durant vuit dies, Carlos Obregón, l'advocat dirigent del Partido Andaluz de Catalunya, ha viscut un segrest. Ni l'autoria dels fets, reivindicada per un estrany grup independentista, ni el sobtat alliberament, han aconseguit allunyar el fantasma d'un arranjament de comptes intern d'on només surt beneficiat l'ultradretà Alberto Royuela.

Ramon Aymerich

Divendres 19 de febrer, dos quarts de vuit del matí. Com cada dia a la mateixa hora, Carlos Obregón fa a peu el trajecte que separa el seu domicili particular del seu despatx. Durant vuit dies, el rastre d'aquest corpulent personatge —metre vuitanta d'alçada, 95 quilos de pes— es perd. La reivindicació del segrest per un improbable escamot Primera Línia Independentista-Terra Lliure, no convenç ja a ningú sobre les veritables raons de la desaparició.

Carlos Obregón fa aparició a l'escena política tot just fa ara un any. Encapçala una petita agrupació d'incert futur: el Partit Andalús de Catalunya. Les seves propostes, emparentades amb el lerrouxisme, provoquen el rebuig generalitzat de la classe política i condemnen Obregón i el seu partit a l'ostracisme. La premsa, després de l'ensurt inicial, l'oblida ben ràpidament. Finalment, els *immigrants* als quals diu dirigir-se li giren l'esquena.

Alberto Royuela:
«Som a Espanya i no a cap altre país».

Els homes del *lobby* andalús, els Garcia Prieto, Justo Molinero i companyia, no en volen saber res, d'aquest personatge que els compara sovint amb els negres.

Per a Obregón, aquesta situació no és nova. Està acostumat a perdre. Antic militant de la Federació Catalana

del PSOE i advocat de la UGT, la seva carrera política és el paradigma de la marginació. Del PSOE se'n separà els dies del congrés d'unificació amb el PSC, arran de l'afer CARYNSA, una empresa que havia de servir per finançar el partit i que acabà amb estafa. De la UGT també se l'aparta poc després, quan es descobreix que tant pot treballar per als treballadors com per als empresaris en un mateix conflicte. A hores d'ara, al PSC no volen saber res de l'antic militant, i en els fitxers del partit ni tan sols consta que hagi existit mai.

Foc d'encenalls

En la seva professió, tampoc no es pot dir que les coses li hagin anat millor. I si bé el treball no li falta, s'ha enemistat amb bon nombre de representants de la judicatura barcelonina.

Ja sigui pels mètodes utilitzats, poc ortodoxes, o pels seus atacs personals. Potser per trencar aquesta marginació, Obregón no ha dubtat gens ni mica a realitzar accions espectaculars com cremar llibres judicials en públic, realitzar vagues de fam per protestar contra la corrupció de la justícia, o fer assentades que li han costat ja més d'una garrotada.

Però el que més irrita els prohoms de la classe política i judicial barcelonina és la seva capacitat per etzibar acusacions personals a tort i a dret. Als socialistes, i en particular a Joan Raventós, no els estalvia cap adjectiu. A bona part d'advocats també els ha tocat el rebre. En el cas del tancament i la desaparició del patrimoni de l'empresa SIRSA-BUT-

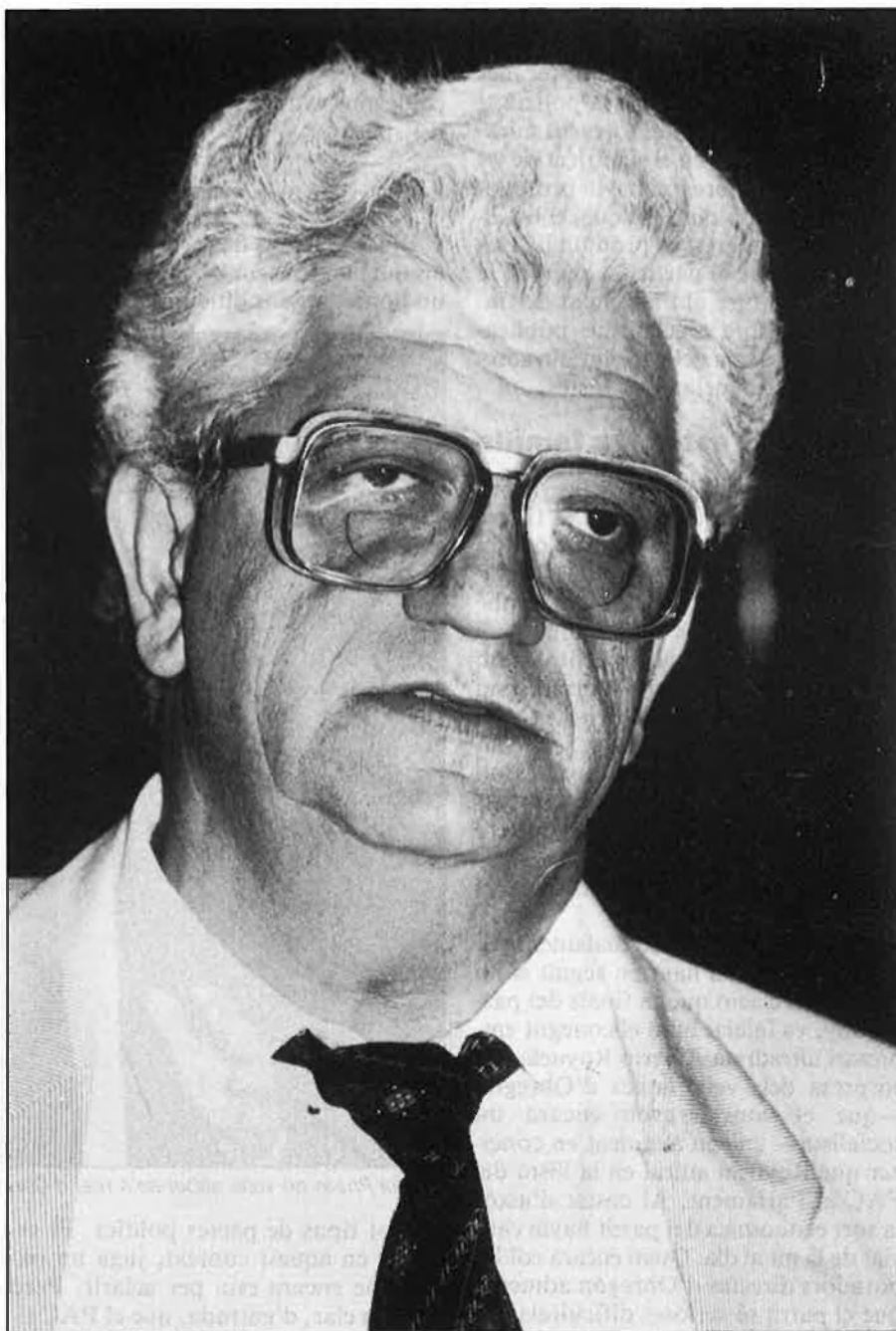
SIR, on Obregón porta la defensa dels treballadors afectats, no ha dubtat a implicar-hi públicament gent com Joan Piqué Vidal, Cesáreo González Aguilera, el president de l'Espanyol... o el mateix Javier Nart, responsable, segons ell, d'una denúncia que costà a Obregón la detenció per unes hores. Obregón ha promès sempre parlar, mostrar documents que impliquen quasi la meitat de la professió. Encara ara, és hora que ho compleixi.

Les primeres hores d'un segrest

Amb aquests precedents no és estrany que el *segrest* d'Obregón passi a la història de la premsa barcelonina com el sinistre que menys ressò ha despertat. L'escepticisme i la sensació que tot és muntatge del partit per aconseguir publicitat afegida a la seva campanya no han estat descartats, ni tan sols per la mateixa policia.

A la seu del PAC —el despatx d'Obregón, a la ronda de Sant Pere— les mostres de solidaritat s'han fet notar per la seva absència. «Molts immigrants —explica Blas Hidalgo, lloctinent del sègrèstat— han trucat interessant-se. Però encara és hora que ho faci alguna entitat o partit». Només a darrera hora del dimecres, l'Associació de Juristes Demòcrates feia pública una breu nota solidaritzant-se amb el cas. La policia, per la seva banda, no abandona cap hipòtesi, i els indicis que es recullen a diari són del tot contradictoris. La mobilització de la brigada antiestafes primer, i de la brigada antiatracaments després, han fet pensar —i aquesta és una interpretació molt del gust del partit— que el *segrest* tenia alguna cosa a veure amb les constants denúncies que l'advocat realitzava en l'afer SIRSA-BUTSIR. Ha estat el moment en què molta gent ha començat a pensar si no caldria revisar entre els documents d'Obregón i si les seves acusacions tenien cap fonament.

Més tard, el dimarts, la desconeguda organització independentista que havia reivindicat el *segrest* tornava a donar mostres de vida tot dipositant documents personals del sègrèstat al sostre d'una cabina telefònica barcelonina. La trobada dels documents venia acompanyada d'una nova exigència per part de l'organització: que Obregón i el partit es retractessin de l'ofensa feta a Catalunya, i que l'advocat retirés el seu nom de la candidatura (!). Tot això, acompanyat pel fet que una de les comunicacions telefòniques als mitjans de comunicació fos en caste-

Carlos Obregón. «Amb ell o sense ell, el PAC tirarà endavant».

llà, no feia més que augmentar les sospites sobre els veritables objectius del segrest.

Convidats de pedra

La hipòtesi d'un segrest polític té grans dificultats per semblar real. En medis independentistes es reconeix que l'aparició del PAC pot haver creat certa expectació, però en cap cas gens de preocupació. Molt menys encara, afegeixen, per justificar una campanya com la que es va endegar contra l'advocat Esteban Gómez Rovira, implicat en diferents processos «en defensa de la llengua castellana», i que acabà, pels volts de Nadal, amb un regal-bomba.

Es dona el fet, a més, que Obregón va participar ara fa pocs dies en un debat organitzat per l'emissora de ràdio 2.000 de Sabadell, al costat de militants independentistes.

L'autoria independentista no és vàlida ni tan sols per a la mateixa família de l'afectat. Així, i malgrat que l'advocat del sègrèstat, Ignasi Rubio, fes una crida a través dels mitjans tot demanant un senyal de l'organització, la filla d'Obregón ha declarat que no es pot considerar com real la reivindicació. La muller del sègrèstat, Adela Vázquez, encara va més enllà, i declara que «tant de bo Carles estigués en mans de Terra Lliure».

Totes aquestes contradiccions, afe-

gides al fet que Obregón havia manifestat la sensació que era seguit pocs dies abans del segrest, no han fet més que complicar les coses a la policia. I ha estat aleshores quan totes les mirades han convergit en el significat de les activitats que Obregón havia protagonitzat els darrers dies. Perquè, entre altres coses, el segrest es produïa just sis dies abans que el partit fes pública la seva candidatura al Parlament de Catalunya, i alhora es confirmés públicament la presència del conegut ultradretà Alberto Royuela a les llistes.

Obregón i l'estranya família

En els inicis del partit, les previsions d'Obregón eren que el partit es finançés mitjançant la comercialització d'un vídeo del partit, on es feia públic el manifest fundacional. Es confiava també que les aportacions dels militants, i l'edició d'una revista del partit —amb fort suport publicitari— permetessin reunir els 50 milions que el PAC necessitava per tirar endavant la seva candidatura al Parlament. Les coses no van anar així: els militants no van passar mai de la mitja dotzena i, el que era pitjor, els dirigents de les entitats andaluses amb més prestigi van fer-se el sord.

Les coses començaren malament per a Obregón, i així haurien seguit si no fos per la relació que, a finals del passat any, va iniciar amb el conegut empresari ultradretà Alberto Royuela. La sorpresa dels vells amics d'Obregón —que el consideraven encara un socialista— anà en augment en conèixer que Royuela aniria en la llista del PAC al Parlament. Al costat d'això, la sort econòmica del partit havia canviat de la nit al dia. Quan encara col·laboradors directes d'Obregón admeten que el partit té serioses dificultats per completar la candidatura, el problema del finançament es resolía de forma ben insospitada i, tal com diu Blas Hidalgo, «no hi ha res a dir».

L'evolució del partit i d'Obregón sembla la mateixa que ha seguit l'advocat Esteban Gómez Rovira. Si en un primer moment, aquest desvinculava la seva particular batalla contra el català de qualsevol plantejament polític, el 12 d'Octubre passat quedava «vestit» amb la seva participació en un acte de les ultradretanes Juntas Espanolas. En el cas del PAC, el malabarisme que justifica l'entrada de Royuela dins la candidatura és, en paraules de Blas Hidalgo, «que el partit és reivindicatiu i no ens mirem el color polític de la gent que hi participa». Per a Hidalgo, la transformació del PAC va en aquest sentit:

«deixem de ser un grup andalusista per defensar els drets de tota la immigració, i per això hem contactat amb col·lectius extremenys i d'altres regions d'Espanya».

Un partit sense Obregón

El fet no deixa de ser sorprenent per als qui han conegut l'Obregón d'abans, un home, segons diuen, poc inclinat a

me nostàlgic i obertament feixista, la *defensa dels immigrants* seria la nova clau de l'actuació d'aquesta. Esgotada també la via legal —vegeu sinó el final de la batalla judicial de Gómez Rovira—, quedaria la de la mobilització i el populisme. De fet, aquests plantejaments no són privatis de la ultradreta, si tenim en compte que un grup com Alianza Popular de Catalunya ha optat pel perillós camí de fer dels

Garcia Prieto no volia saber-se'n res, d'Obregón i el seu partit.

aquest tipus de pactes polítics. El segrest, en aquest context, juga un paper que encara està per aclarir. Però sembla clar, d'entrada, que el PAC tirarà endavant sense Obregón. Així ho manifestava Blas Hidalgo el passat dijous 25 de febrer: «Hem accedit, per raons humanitàries, a la petició dels segrestadors de retirar Carlos Obregón de la candidatura. Però això no vol dir que ens retirem, ni de bon tros. El PAC anirà a les eleccions».

¿Qui en surt beneficiat, doncs, d'aquest segrest? Per a molts, el partit, però no precisament Obregón. Per tant, doncs, un partit sense Obregón i amb uns objectius un pèl diferents. De la mà d'Alberto Royuela, que ha desmentit a l'advocat Ignasi Rubio tenir res a veure amb el segrest, el partit pot entrar en l'òrbita de la ultradreta. I en aquest sentit coincidiria amb un canvi d'estratègia d'aquesta.

Exhaurits els camins de l'espanyolis-

«drets del castellà i dels immigrants» un dels eixos de la seva campanya al Parlament.

¿Quins són els aires que bufaran d'ara endavant al PAC? Alberto Royuela, amb el qual EL TEMPS ha contactat, explica que «amb Obregón o sense, seguirem endavant amb el partit. Perquè és clar que la gent que no parlem català, estem marginats per la parla i el cognom. El partit té futur perquè el problema subsisteix» Royuela és encara més explícit quan se l'interroga sobre les raons de la seva militància: «Miri, jo no crec en els partits, no hi he cregut mai, i si ara he entrat al PAC és perquè és una agrupació apolítica, i tant em fa que em pugui trobar amb socialistes o comunistes. ¿Què faria si entrés al Parlament? Doncs, està molt clar, denunciar la marginació que patim, i deixar ben clar que som a Espanya i no a cap altre país». □